

Горска приказка.

Ела мило дѣте да седнемъ подъ сѣнката на този старъ джбъ! Слушай хубаво. Азъ ще ти разкажа една горска приказка, въ която всичко е вѣрно.

Въ старо врѣме се издигалъ въ онази влажната долина единъ могъщъ джбъ. Той билъ най-високъ отъ всички дървета въ гората. Столѣтия раждалъ той плодове, които се ронѣли по земята. Ала нито единъ плодъ не могълъ да порасте на младо джбче.

Джбътъ билъ старъ. Той се страхувалъ, че скоро ще бѣде поваленъ отъ бурята и не ще има наслѣдникъ.

Когато узрѣлитѣ желжди окапвали на земята, идвали цѣли стада диви свини и ги яли. Нѣщо повече: тѣ ровѣли съ зурли земята и изяждали зарититѣ желжди. Тукъ тамъ оставали нѣкои желжди, скрити между камънитѣ или храститѣ, ала тѣхъ пѣкъ намирали полскитѣ мишки и не ги оставяли.

Но ето гарванъ свилъ гнѣздо на върха на джба. Долу на земята ловилъ той мишки, а горѣ на дървото той ялъ желжди, зарадъ които често се спрѣчквалъ съ катеричката и свраката.

Гарванътъ билъ доста уменъ. Той забѣлѣжилъ че отъ день на день желждитѣ се намаляватъ и додѣто се появатъ нови, отъ старитѣ нищо нѣмало да остане.

Той се размислилъ. Слѣдъ малко слѣзълъ долу на едно меко мѣсто. Поогледалъ се да не го види